

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 26 d'octubre de 2006

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El Sr. H.E.B. va presentar davant de l'Honorable BATLLIA, demanda laboral contra la societat V. SA (V. SA), en reclamació de la quantitat de 6.055,20 €, més l'import que resulti acreditat de les hores extraordinàries no abonades per l'empresa, en concepte de preavis(1.863,14 €), de paga de Nadal (465,78 €) i de salaris impagats (1.863,14 €).

II.- la societat V. SA es va oposar a les pretensions de la part actora contestant que el Sr. H.E.B. va abandonar l'empresa en data 3 de maig del 2002 i no va tornar-hi, ni per cobrar la seva liquidació definitiva d'havers laborals, oferint la quantitat de 1.826 € per aquest concepte, que fou consignada a la BATLLIA.

III.- Per sentència de data 16 de maig del 2006, l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles secció civil, estimant en part la demanda de l'actor, va condemnar a la societat V. SA a satisfer al Sr. H.E.B., la quantitat de 1.826 €, més els interessos meritats a comptar de la data de contesta a la demanda, imposant al defenent el

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

pagament de la totalitat de les costes processals causades.

IV.- Contra aquesta resolució ambdues parts han interposat recurs d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- El Sr. H.E.B. sol·licita la practica de la prova II Altra Documental declarada improcedent en primera instància; sobre el fons manifesta que de la practica de la prova testifical se'n desprèn de manera contundent que el que s'ha donat en el supòsit d'autes, no és una baixa voluntària de l'empresa, sinó un acomiadament injustificat i fet en forma indeguda.

II.- La societat V. SA discrepa de la sentència impugnada en la mesura que s'ha condemnat a aquesta societat al pagament dels interessos legals devengats per la suma de 1.826 € des de la data de contesta a la demanda, així com al pagament de les costes processals, atès que considera que d'una banda, del moment que l'empresa ja va oferir en l'acte de conciliació al Sr. H.E.B. la quantitat global de 1.826 € en concepte de liquidació definitiva, no procedia imposar a aquesta part el pagament dels interessos legals devengats per l'esmentada quantitat, i que d'altra banda, és evident que si el treballador hagués acceptat la consignació feta oportunament i correcta per la quantitat exacta, el litigi no s'hauria hagut de seguir.

III.- S'ha de resoldre prèviament l'incident relatiu a la practica de les proves denegades en primera instància. Per Providència de data 25 d'abril del 2005, l'Honorable Batlle Ponent va declarar improcedent el contingut de les proves II.- Altra Documental sol·licitades pel Sr. H.E.B. i consistent: a) en que es cursi el corresponent ofici a la CASS per tal que lliuri la documentació que acrediti els salaris pendents dels mesos de maig i juny del 2002 a raó de 155.000 ptes mensuals més 5.000 ptes de prima, corresponent al

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

pagament de 1.863,14 €, així com certificació que acrediti la paga de Nadal efectuada l'any 2001 i per quin import; b) sol·licitar prop de la CASS i del Servei d'Inspecció de Treball la comprovació de les condicions de treballs al PAS de la CASA i la resta de serveis de l'empresa; c) sol·licitar si la part demandant va efectuar en el termini de 24 hores que estableix el Reglament Laboral vigent, article 7, la liquidació dels havers laborals al moment en que la resolució de la relació laboral prengué efecte. Pel que fa a les proves b) i c), no tenen cap interès, ja que d'una banda, l'import de la part proporcional de la paga de Nadal ofert per l'empresa es quasi igual que l'import reclamat pel treballador per aquest concepte, i que d'altra banda, encara que l'empresa no hagi efectuat la liquidació dels havers laborals en el termini de 24 hores a comptar de la resolució de la relació laboral, això no té cap influència en el litigi com s'exposarà més avall. Respecte a la prova a), consta en autes, altres elements de proves que la fan inútil i en tot cas, el Sr. H.E.B. no precisa, tant en la protesta feta davant del Batlle Ponent, que en tràmit d'apel·lació, la importància de les mateixes i en que el fet que no hagin estat practicades el posa en situació indefensió. S'ha doncs de desestimar la demanda del Sr. H.E.B. relativa a la practica en segona instància, de les proves declarades improcedent, en primera instància.

IV.- És incontrovertible que el dia 12 de juliol del 2000 el Sr. H.E.B. fou contractat per la societat V. SA en qualitat de vigilant privat armat mitjançant un salari mensual de 130.000 ptes; que al mes de setembre del 2001, el Sr. H.E.B. fou interessat per realitzar els seus serveis professionals al PAS DE LA CASA, on la societat V. SA havia adquirit unes instal·lacions per les quals buscava personal; que per carta certificada amb acusament de rebut, de data 6 de maig del 2002, l'empresa va acomiadar el Sr. H.E.B. donant-li un preavís de 30 dies fins al dia 4 de juny del 2002.

V.- Encara que el Sr. H.E.B. no s'hagi presentat a la feina a partir del dia 4 de maig del 2002, perquè no volia realitzar la seva comesa fora del PAS DE LA CASA, contràriament a les directives de l'empresa, això importa poc per la resolució del present litigi, atès que: d'una banda, el desistiment d'un treballador mai es presumeix

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

com aquest Tribunal ha tingut l'oportunitat de declarar-lo moltes vegades, i que d'altra banda, l'empresa no fonamenta l'acomiadament del Sr. H.E.B. per mancaments greus a les obligacions relatives al bon ordre i/o disciplina de l'empresa, o execució del contracte, justificant un acomiadament sense necessitat de preavís ni obligació de satisfer cap indemnització, d'acord amb les disposicions del article 9 del Decret sobre el contracte de treball del dia 15 de gener de 1974, que és d'aplicació en el present cas.

VI.- En cas d'autes, es tracta d'un acomiadament dit lliure, regulat per l'article 8 del referit Decret, pel qual l'empresari no ha de justificar la seva causa. L'única obligació que pertoca a l'empresari, en aquest cas, és de complir els requisits exigits per dit article 8, i més concretament, de donar al treballador un preavís de 15 dies si porta menys d'un any al servei de l'empresa, d'un mes, si porta més d'un any i menys de 2, de 3 mesos si en porta més de 2 i menys de 5 i de 6 mesos si porta més de 5 anys; així com de notificar aquest preavís per escrit mitjançant carta certificada amb acusament de rebuda, computant-se el termini a comptar de la data de recepció. En el moment on el Sr. H.E.B. va rebre la carta certificada de comiat, portava més d'un any i menys de 2 anys al servei de l'empresa, el que fa, d'acord amb les disposicions esmentades, que tenia dret a un preavís de un mes. Si la societat V. SA va efectivament donar un preavís de 30 dies al Sr. H.E.B., preavís que va ser notificat per carta certificada amb acusament de recepció, en canvi es va equivocar en el còmput del mateix, fent-lo començar a comptar de la data de la carta i no a partir de la data de recepció de la notificació, com ho prescriu l'article 8 del Decret. Ara bé, considerant el seu error, l'empresa no va donar de baixa el treballador el dia 4 de juny del 2002, com expressat en la carta de comiat, sinó que va esperar el dia 30 de juny per donar de baixa el Sr. H.E.B., regularitzant així la situació atès que la carta fou recepcionada pel Sr. H.E.B. el dia 30 de maig. Per tant, concretament, el Sr. H.E.B. ha tingut el preavís que li pertocava, és a dir 1 mes a comptar de la data de notificació, i doncs no ha patit cap perjudici. Nogensmenys, durant tota la durada del preavís, el contracte de treball roman vigent, i el treballador té dret a percebre el seu salari, i l'empresa no pot

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

al·legar el fet que el Sr. H.E.B. s'havia esfumat el dia 3 de maig, i doncs no ha realitzat cap servei pel compte de l'empresa durant el termini de preavis, atès que fou la mateixa que va escollir efectuar un acomiadament amb preavis i no un acomiadament per culpa greu sense necessitat de preavis. En conseqüència s'ha de condemnar a la societat V. SA a satisfer al Sr. H.E.B., el salari del mes de maig i el salari del mes de juny del 2002, aquest darrer a títol de preavis.

VII.- Respecte a l'indemnització complementaria per acomiadament fet de forma indigna o vexatòria, afectant a terceres persones, s'ha de desestimar la demanda del Sr. H.E.B., atès que d'una banda, no resulta de cap element de proves que l'acomiadament, fet segons els requisits legals per escrit, hagi estat indigna o vexatòria. Al contrari, el Sr. H.E.B. que no va voler executar les directives de l'empresa de prestar els seus serveis al lloc indicat per la mateixa, aleshores que el contracte de treball firmat entre les parts, estipula en el seu article 7 que el lloc de treball serà fixat per la Direcció de l'empresa en funció de les necessitats dels serveis que V. SA tingui contractats en cada moment, no podia esperar altra cosa que el seu acomiadament. D'altra banda, és cert que malauradament el comiat d'un treballador afecta a tota la família del mateix, però la relació contractual només existeix entre les dues parts, l'empresari i el treballador que no poden ser responsables de les conseqüències indirectes pels tercers, del trencament d'aquesta relació.

VIII.- L'article 7 del títol III del Reglament Laboral disposa que en el cas de resolució de la relació laboral, l'import de la liquidació ha de fer-se efectiu dins les 24 hores següents al moment en que aquella resolució prengui efecte. Nogensmenys, s'ha de posar en relleu, que d'una banda, la vulneració d'aquesta disposició no dona dret a cap indemnització a favor del treballador, sinó que només és castigada per una multa, i que d'altra banda, per que la liquidació es faci efectiva el treballador ha de presenciar-se a l'empresa per cobrar dita liquidació. És acreditat en autes, que el Sr. H.E.B. després del 3 de maig del 2002, no va tornar a l'empresa i que aquesta darrera ha tingut de denunciar a l'interessat per tal de recuperar el material de dotació de l'empresa; per tant el Sr. H.E.B. no es pot queixar de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

la vulneració per l'empresa d'una normativa que no s'ha pogut dur a terme per culpa seva.

IX.- Pel que fa a la reclamació del treballador en concepte d'hores extraordinàries, s'ha també de desestimar-la. Pertoca a la part que demana provar les seves pretensions. Per això no és suficient declarar que el treballador ha realitzat moltes hores extraordinàries que no han estat pagades, sinó que és imprescindible que es precisi quines hores extraordinàries impagades ha fet el Sr. H.E.B. i el càlcul de les mateixes. Resulta dels fulls de declaració de salari a la CASS aportats en autes pel Sr. H.E.B., el que demostra que el mateix tenia accés a aquests documents i que per tant no hi ha lloc a la practica de la prova a) denegada en primera instància, que les hores extraordinàries han estat retribuïdes, i no estableix el treballador que hagi realitzat més hores extraordinàries que les declarades.

X.- Encara que el Sr. H.E.B. no hagi demanat res en concepte de part proporcional de vacances en el seu escrit de demanda, el jutge a quo va abonar-li la quantitat de 465,50 € per aquest concepte; però com que la societat V. SA no sol·licita la revocació de la sentència impugnada sobre aquest punt, s'ha de confirmar la resolució apel·lada per aplanament d'ambdues parts. No existeix controvèrsia sobre la paga de Nadal; per tant escau condemnar a la societat V. SA a pagar al Sr. H.E.B., la quantitat de 2.748,28 €, en concepte de salari del mes maig (913 €), de preavis durant el mes de juny (913 €), de part proporcional de la paga de Nadal (465,78 €), de part proporcional de vacances (456,50 €). Tenint compte que l'empresa va consignar l'import de 1.826 € a la Batllia, i que el Sr. H.E.B. hagués pogut agafar aquesta quantitat després del seu dipòsit, sense perjudici dels seus altres drets, procedeix imposar els interessos legals a comptar de la contesta a la demanda, únicament pel que fa la diferència, és a dir 922,28 €.

XI.- L'estimació encara que sigui parcial de la demanda del Sr. H.E.B., demostra que la present acció en justícia és necessitava per que el mateix pogués obtenir el pagament del preavis al qual tenia dret; per tant és just i equitatiu, tenint compte del caràcter laboral del procediment, que la societat V. SA sigui condemnada en costes de primera instància. Al contrari, atès

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

l'estimació parcial d'ambdós recursos, no s'ha de fer especial condemna en costes de segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Estimar en part el recurs del Sr. H.E.B. i de la societat V. SA;

Revocar la sentència de l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles de data 16 de maig del 2006;

Condemnar la societat V. SA a satisfer al Sr. H.E.B., la quantitat de 2.748,28 €, amb els interessos legals sobre l'import de 922,28 €, a comptar de la contesta a la demanda;

Condemnar la societat V. SA al pagament de les costes processals de primera instància, sense fer especial imposició de costes en segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-